

lehelt. Minden ablakával, minden ajtajával lehelt. Rohanásának a szele megcsapott. Összerázkódtam. Hirtelen, hosszú tükkel éles világosság szúrt bele a szemembe. Egy villanylámpa fénye. Sok villanylámpa, izzó gömbök, száguldó fényoszlopok, égő ablakok... Sivító autók túlköltek, csörtettek a villanyosok, vágattak a kocsik a csirizes fekete hóban. Rikancsok nyargaltak a ködön át, emberek tolongtak, rohant, kavargott az utca és a város egész szenvedésével hurcolta, gázolta, tiporta önmagát.

Egy pillanatig szédülve támaszkodtam a Rókus-kápolna öreg falához. Mire való mindez, mikor másként is lehetne? ... A zaj a fejemre szakadt, a jelen tudata a mellemre könyökölt. A csend messze volt. Hasztalan a visszavágyás... Az a csend az övék, nem a miénk. Nekünk mennünk kell, előre, át ezen, át kell esnünk mindenben, hogy kijussunk a csendbe, amely majd a miénk lesz.

... Miért néztek rám olyan különösen? Miért rázzátok a fejeteket? Nem hiszitek amit mondtam? De hát akkor miért akartátok, hogy meséljek?

Tormay Cécile.

AZ ABLAKOMON BEKOPOG A TÉL...

Az ablakomon bekopog a tél:

»Eressz be, ember, — én arád vagyok.

A pártámon gyöngy és gyémánt ragyog,

Patyolat rajtam a ruha,

A rokolyám pehelypuha...

Én soha, soha el nem fonnyadok!

Én vagyok a gyémántruhájú tél,

Gyémántruhájú tél...»

Nem jössz be hozzám, mert szívem a nyár!

Ruhád hiába gyöngy és patyolat,

Elolvad forró csókjaim alatt.

Nem jössz be hozzám, bárki vagy, —

Tőled márvánnyá összefagy

A szerelem, az élet, gondolat...

Nem kellesz nékem, halhatlan halál,

Az én szívem a nyár!

Hulljak le inkább, mint sárga levél,

És múljak el mint a tiszavirág,

Csak égessen a tüzes napvilág...

Legyek tarló, mely volt vetés, —

Maga az égő szenvedés,

Mely volt, de érzett, mint perzselt virág...

Nem jössz be hozzám, szűzruhájú tél, —

A nyár rövid, de él!

Bujdosó.